

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 145/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou Juristi s. r. o., Krivá 3, Košice, konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. Pavla Gombosa, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2021 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 183/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. januára 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 30. novembra 2021 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 183/2021 (ďalej len „postup a napadnuté uznesenie“). Sťažovateľky navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledovný stav veci:
3. Sťažovateľkám bol 27. júna 2021 (v nedeľu – t. j. v deň pracovného pokoja) prostredníctvom ich právneho zástupcu v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 39 C 22/2018 elektronicky doručený rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 108/2020 z 13. mája 2021, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie (v odôvodnení označený ako Okresný súd Žilina) č. k. 39 C 22/2018-195 z 10. decembra 2019.

4. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovateľky 30. augusta 2021 dovolanie, a to na základe dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

5. Najvyšší súd ich dovolanie odmietol napadnutým uznesením z dôvodu oneskoreného podania. V odôvodnení v bodoch 4 až 9 uviedol, že pri posudzovaní včasnosti podania dovolania vychádzal z ustanovenia § 427 ods. 1 CSP, podľa ktorého sa dovolanie podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Zároveň poukázal v bode 5 na ustanovenia § 121 ods. 3 až 5 CSP a § 125 ods. 1 CSP, podľa ktorých lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

6. Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu bol rozsudok krajského súdu doručený v elektronickej podobe právnomu zástupcovi sťažovateľiek 27. júna 2021, pričom posledný deň zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie dovolania pripadol na piatok 27. augusta 2021, ktorý bol riadnym pracovným dňom. Vzhľadom na to, že sťažovateľky podali dovolanie v elektronickej podobe 30. augusta 2021, vyhodnotil ich podanie z 30. augusta 2021 ako oneskorené. V závere najvyšší súd konštatoval: *„Bez právneho významu je tvrdenie právneho zástupcu..., že napadnutý rozsudok bol dovolateľkám doručený 27. júna 2021 - v nedeľu). Na začiatok plynutia lehoty na podanie to nemá žiadny vplyv. Deň pracovného pokoja z hľadiska plynutia lehoty má význam, len pokiaľ pripadne na koniec lehoty (pozri bod 5 tohto uznesenia).“*

II.

Argumentácia sťažovateľiek

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľiek je tvrdenie, že postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože formalisticky a arbitrárne odmietol ich dovolanie podané 30. augusta 2021 podľa § 447 písm. a) CSP, pretože nezohľadnil § 32 ods. 9 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého *„Ak k elektronickému doručeniu dôjde v deň štátneho sviatku alebo v deň pracovného pokoja, lehota na konanie alebo na vykonanie úkonu, ktorej začiatok je spojený s okamihom elektronického doručenia, začne plynúť najbližší nasledujúci pracovný deň; to neplatí, ak osobitný predpis ustanovuje alebo z povahy konania alebo úkonu vyplýva, že orgán verejnej moci alebo iná osoba sú povinní konať aj v deň, ktorý je štátnym sviatkom, alebo v deň pracovného pokoja.“*

8. Podľa názoru sťažovateľiek v ich veci *„bol určujúcim dňom začatia plynutia lehoty na podanie dovolania deň 28.6.2021, nakoľko doručenie nastalo fikciou doručenia do elektronickej schránky*

dňa 27.6.2021 (nedeľa), a teda najbližší pracovný deň bol v zmysle uvedeného ustanovenia pondelok 28.6.2021“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľiek predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. V nadväznosti na opísaný skutkový stav (body 3 až 6) a argumenty sťažovateľiek (body 7 a 8), spochybňujúce ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z pohľadu záruk obsiahnutých v čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

11. Z tohto pohľadu ústavný súd preskúmal námietky sťažovateľiek a konštatuje, že odôvodnenie odmietnutia dovolania najvyšším súdom v napadnutom uznesení pre oneskorenosť je ústavne udržateľné. Právne závery v bode 5 a 6 majú racionálny základ, jasne vychádzajú zo zisteného stavu spisu a opierajú sa o relevantné ustanovenia procesného kódexu t. j. Civilného sporového poriadku ako zákona *lex specialis*, interpretovaných v súlade s ich zmyslom a účelom. Nejde tak v žiadnom prípade o svojvoľný výklad alebo aplikáciu citovaných ustanovení CSP, ktorý by sa zásadným spôsobom odchyľil od ich účelu a znenia. Na tomto konštatovaní nemení nič ani poukázanie sťažovateľiek na § 32 ods. 9 zákona o e- Governente, pretože práve znenie tohto ustanovenia za bodkočiarkou citované v bode 7 potvrdzuje legitímnosť právnych záverov najvyššieho súdu v tejto veci.

12. Skutočnosť, že sťažovateľky sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nie je sama osebe dôkazom jeho neústavnosti a nezakladajú ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Účelom konania pred ústavným súdom je totiž ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecného súdu.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľky domáhajú, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

15. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu